

en molts llocs. Sobretot on els metges adherits eren majoria.

La qüestió dels honoraris mèdics no marxava de forma semblant; durant les lluites hom l'havia deliberadament posada en segon pla. Sovint hom es contentava d'una remuneració totalment insuficient amb el desig de procurar en primer lloc a tots els metges llur admissió i la possibilitat de treballar. La remuneració no s'efectuava sinó excepcionalment en relació amb les cures efectuades; es feia sense tenir en compte la quantitat dels casos tractats i segons el nombre d'inscrits a un tant per persona.

Amb l'augment creixent del nombre de Caixes i del de metges, la situació esdevenia insuportable. Ja no n'hi havia prou amb la lluita per la lliure elecció de metge i la "Unió" començà a treballar per tal d'aconseguir una remuneració suficient. La lluita fou cruenta i, malgrat algunes victòries, els fons econòmics de l'organització mèdica disminuïren considerablement. Però els metges no recularen i perseveraren en la lluita per la lliure elecció de metge i per una remuneració suficient.

Llei d'assegurança de malaltia de l'any 1912.

L'any 1911 hom emprengué una nova codificació de les lleis socials, compresa la llei d'assegurança de malaltia. Els dos partits s'aplicaren fortament de fer valer llurs diferents punts de vista prop del legislador. Els representants de les Caixes es recolzaven en els vots de milions d'assegurats i, tot i pertànyer a diversos partits polítics, estaven completament d'acord en la lluita contra els metges. Llur influència en els medis polítics era molt més gran que la "Unió dels metges" els membres de la qual, proporcionalment poc nombrosos, estaven dispersats per tot l'Imperi i dividits quant a llurs opinions polítiques. Malgrat tot, la resistència de la "Unió dels metges" fou bastant eficient per a fer fracassar una temptativa hostil del govern, el qual renuncià definitivament a ocupar-se de l'assumpte relacionat amb els metges.

La nova llei, publicada el 1912, decretà solament que les relacions entre els metges i les Caixes havien d'ésser regulades per contractes escrits. Aquesta solució, que no donà satisfacció ni als metges ni als representants de les Caixes i que fou anomenada "d'arranjament berlinès", té totes

les característiques d'un compromís obtingut per la força i s'hi troben moltes de les idees previstes pel govern abans de confeccionar la llei del 1912.

Aquesta reglamentació declara la igualtat dels drets pel sistema de l'"elecció lliure" i pel de "metges fixats". Un canvi de sistema no pot efectuar-se més que per decisió d'un tribunal i solament per una causa necessària. A cada Caixa correspon un mínim de metges inscrits que depèn del nombre d'assegurats. L'admissió va a càrrec d'una comissió composta per parts iguals de representants dels dos partits. En cas de no haver-hi acord, és al President de l'Administració de les Assegurances que correspon dictar la sentència. Totes les altres qüestions en què no hi hagi acord voluntari, són resoltes per un tribunal arbitral sota la presidència del primer funcionari de l'administració "provincial" de les assegurances, assistit per dos membres imparcials nomenats per ell. La seva sentència és definitiva.

La majoria dels contractes locals havien d'ésser fixats en 1913 i en 1914 pels tribunals arbitral; gairebé pertot arreu hom obtenia un augment considerable en els honoraris, la qual cosa, tenint en compte la mentalitat dels àrbitres, era una prova evident de la insuficiència dels honoraris fins aquell moment.

L'Assegurança durant la guerra i la crisi

Però, aparegué la guerra i gairebé ningú no va treure profit de la nova organització. Tant els representants de les Caixes com els metges que quedaven al país, no es preocupaven d'altra cosa que de prendre cura de la salut de la població, sense tenir en compte si les Caixes pagarien o no els honoraris estipulats. La fi de la guerra portà la inflació i la crisi econòmica, de les quals coses tant les Caixes com els metges en foren colpits igualment. Després de nombroses discussions, la major part amb la participació del govern, hom es posava d'acord sobre els principis generals de les compensacions. El resultat més important d'aquests canvis fou l'abolició de la "taxa per malalt" i al seu lloc pagament del tractament individual segons una taxa fixada pel govern amb imports variables en relació als canvis de valor de la moneda. Per diverses raons aquesta forma de pagament era poc satisfactòria.

A més, la depreciació en els fons econòmics i en el de les Caixes i el gran nombre de malalts,